

Εἰς τὸ «Παγκρητίον» Ἐκπαιδευτήριον

Τὸ Π. Ε. κρατώντας πάντα σφικτὰ τὴν «ἔχερη» τῆς προσπάθειας μοχθῆ νὰ ὀργώσει βαθειὰ τῆς ἀγωγῆς τὴ γῆ.

Ὅχι μόνον ἐπιφανειακὴ μόρφωσι, ὄχι μιὰ ἀπλὴ ἐξέτασι μαθημάτων κι' ἕνας βαθμὸς. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς εἶναι βαθύτερος, οὐσιαστικώτερος, ὄχι μόνον συσσωρευσις γνώσεων. Τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς παράλληλα μὲ τὸ πνεῦμα, ἐπιδιώκει ἡ ἀγωγή. Ἡ δημιουργία χαρακτήρων καὶ ἀνθρώπων μὲ καρδιὰ καὶ συναισθηματικὴ ἰκανότητα. Δύσκολη προσπάθεια ἀλλὰ σεβαστὴ καὶ ἀξιεπαινη γιὰ τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς ποὺ προσανατολίζονται μαυτὴ τὴν πυξίδα. Γιὰ τὴν ἐφετεινὴ γιορτὴ τοῦ «Παγκρητίου» Γυμνασίου, ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχ. ἔτους θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ».

Ἔτσι ἡ ρυθμικὴ γυμνασις κοριτσιῶν καὶ ἀγοριῶν κι' οἱ τρεῖς Ἑλλ. χοροὶ εἶχαν κατὰ τὸ ἐξαιρετικὸ, τὸ ὠραῖο καὶ καλλιτεχνικὸ μέσα στὴ συντομίᾳ τους. Ἐπίσης ἡ ἔκθεσις μὲ «φωτογραφίες ἔργων ζωγραφικῆς μὲ θέματα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ 21 καὶ τὰ κείμενα καὶ οἱ πίνακες τῶν παιδιῶν, ποὺ ἔγιναν κατὰ καιροὺς, γιὰ νὰ ἐκφραθοῦν σχετικὰ μὲ τὴν Παλιγγενεσία» ἦσαν ἀξιοθαύματα. Ὅμως ἐκεῖνο ποὺ ἰδιαίτερα προσέχτηκε ἦσαν τὰ ἀντικείμενα τῆς Λαϊκῆς Τέχνης τὰ ὁποῖα ἔφεραν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Κειμήλια πατρογονικὰ ὅπου ἡ παράδοσι δίνει «τὰ διαπιστευτήριά» τῆς κι' ἡ Ἑλλ. Φυλὴ δείχνει τὴς βαθειῆς ρίζας τῆς μέσα σπὸ χρόνον. Μέσα στὴν αἴθουσα τῶν κειμηλίων αὐτῶν καμαρώσαμε τὸ λυχνάρι, τὸ ἀδράχτι, τὴν ρόκα, τὸ προσῶμι, τὸν Τζεβρέ, τὴν βούργια, τὸ σωφρὰ στρωμένο γιὰ τὸ λιπὸ δείπνο κ. ἄ. Μέσα σαυτὰ τὰ θυμητάρια τῆς γενιάς προσέχτηκε ἰδιαίτερα ἕνα κουρελιασμένο λάβαρο μὲ κεντημένη τὴ χρονολογία 1897. Ἦταν τὸ ἠρωϊκὸ θυμητάρι τοῦ Καπετὰν Μανουσσομανῶλη, προπάπου τοῦ δ)τοῦ κ. Ν. Κοπιδάκη. Εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχὴ αὐτὴ ἡ συλλογὴ τοῦ «Παγκρητίου» στὰ σπίτια τῶν παιδιῶν ὑπάρχουν πολὺτιμα ἀντικείμενα τῆς Λαϊκῆς Τέχνης παραπεταμένα, περιφρονημένα θὰ πρέπει νὰ τὰ σώσουμε. Ἄς μιμηθοῦν τὴν προσπάθεια καὶ ἄλλα σχολεῖα. Ὅμως θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε καὶ τὴν προβολὴ τῶν σλαΐτς ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ τῶν

παιδιῶν στὴ Μάνη καὶ στοὺς τόπους ὅπου τὸ 1821 ἄφησε τὸ πέρασμά του. Οἱ μαθηταὶ σὲ μιὰ σύντομη ἱστορικὴ ἀνακεφαλαίωσι, ἔδωσαν μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη λογοτεχνικὴ περιγραφικότητα καὶ λυρικὴ ἔξαρσι τὸ 21. Ἀπὸ τὸν θρύλο, τὸν μῦθο, τὴν ἱστορία. Ὁ χρόνος, ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει λεπτομέρειες. Ἀλλὰ τὰ θερμότερα συγχαρητήρια τόσο στοὺς μαθητὰς ὅσο καὶ στοὺς καθηγητὰς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Μ. ΑΡΝΑΟΥΤΑΚΗ

Μ. ΑΡΝΑΟΥΤΑΚΗ